

Συνδρομή έτησια εν Αίθρα φιαρ. 16 εν Ελλάδα, Ιονίαις Νήσοις, Τουραία, Αίθρα, Γαλλία κατ' Αγγλία, 40 φράκας εν ταις Παράδοξοις. Ήμισιόνος 80 φράκας. — Τμήρ καταγραφίσι, ολόκληρ 30 δι' έπιστοτή εν εν σφραγίδι.

Αι συνδρομη περιλαμβάνονται. Επιστολά προς τιν άεικόντων τής Ήμισίας μη έπιπλάσασιν του τεχνηθρομίου τλάσι ειναι έκπεριεχόμενα.

Κατανομή εν Βιέννη μη, Α la Redaction du Journal grec "Ημέρα." (Landstrasse Reinerhof Nr. 481 à Vienne.)

ΗΜΕΡΑ

Επιστολάται εν εν έλλογος, ο ΚΚ. Α. Τροβόλης εν Κωνσταντινουπόλει. Χ. Μυηλή Αρκαδία εν Βουκουρεστίαι. Α. Αρκαδία εν Τεσσαλονίκη. Κ. Φαλάρα εν Γαλλία. Ε. Πάρισι εν Κέρκυρα. Ι. Α. Παρισίαι εν Κέρκυρα. Φ. Σαρίας εν Σμύρνη. Χ. Λ. Φαλαρα εν Κέρκυρα. Ε. Αρκαδία εν Αθήναις. Ν. Νικολαΐδης εν Σμύρνη. Α. Σ. Αρκαδία εν Πάρισι. Κ. Αρκαδία εν Βουκουρεστίαι. Η. Μυηλή εν Γαλλία. Γ. Αρκαδία εν Γαλλία. Κ. Μυηλή εν Αδριατικοίς. Ι. Α. Φαλάρα εν Κερκυρα. Η. Σμυρναίοις εν Μυηλή. Α. Σιδών εν Κωνσταντία. Α. Αρκαδία εν Φαλαρα. Α. Αρκαδία εν Κέρκυρα. Μ. Σαρίας εν Βουκουρεστίαι. Κ. Ν. Σμυρναίοις εν Κέρκυρα. Χριστόφορ. Μυηλή εν Κωνσταντία. Ε. Αρκαδία εν Κέρκυρα. Λεοβ. αλλη Τυπογράφο del Lloyd εν Αγγλία.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ.

ΕΙΔΙΟΠΟΗΣΙΣ.

Οι από 1ης ΙΟΥΛΙΟΥ καταγραφόμενοι νέοι συνδρομηταί λαμβάνουν δωρεάν το μέχρι τής ημέρας ενδεχόμενον μέρος των ΑΘΛΙΩΝ.

Δύο των Έπιστολιών μας πολύ καθυστέρησαν παρακαλούμεν αυτάς να μας έμβάσωσι πλέον τας ληξασας εξαμήνουσ συνδρομάς.

ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ.

Ο έπίτροπος τής Πύλης αναχωρεί εν Βελγραδίω το ζήτημα μένει άλυτον. — Αδόμνα περί σκοπούμενης έκστρατείας του Γαριβάλδη εν Ελλάδι ή Ιταλική κυβέρνησις φαίνεται αντισταμένη. — Σύβουλοι περί τής άναρρώσεως τής Ιταλίας υπό Ρωσσίας ότι τά άνατολικά δέν είναι ξένα εις τήν συμπόλιον ταύτην. — Νέα θύξ των Μεσσηνιακών. — Ζημία μεγάλη του Κρονστάτ δια πυρός. — Τελειν. ειδήσεις.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

En Βιέννη, (29)10 Ιουλίου.

Μανθάνομεν μὲν ότι ο έπίτροπος τής Πύλης Βεφικ έφάντησ μετά τέσσαρας ημέρας αναχωρεί εκ Βελγραδίου, άλλ' ουδέν σαφές εζητήσ είσείτι εκ τών γενομένων διαπραγματεώσεων. Έπιανείται ή άμεροληψία μετ' ή ο τούρκος έπίτροπος διεξήγαγε τας άνακρίσεις, άλλ' άγνοούμεν αν παρεδέρθη ως ελόγον τήν περί εκκενώσεως τών φρουριών αίτησ των Σέρβων. Τί φρονούσ περί τούτου αι ευρωπαϊκαί δυνάμεις μένει πάντοτε αίτημα. Είναι αξιοπερίερον εν τούτοις ότι εν Κωνσταντινουπόλει επικρατεί ή πεποιθήσις ότι το ζήτημα λύσ ή εφίσησ, ενώ συγχρόνως ουτε λόγος καθ γίνεται περί άνδεχομένων παραχωρήσεων. Αφ' έτέρου ή σερβική κυβέρνησις ενεργεί ως να εύρίσκετο εις τας παραμονάς του πολέμου. Τά ύδοφάρμικα ήσαντα ανέμισμα εις τας όδοις, και πανταχού περιπολούσι πολιταί ένοπλοι. Αι εκ Βελγραδίου άλληλοσφαιρα διαφεύδουσαι έπι άνακρίσεως τήν διαδοχίαν σφηνήσ εν τή έπέμψησ έγγραφον υποταχίς προς τήν Πύλησ και δι' διελύθη ή εθνοφυλακή άποκρούσαι δε και ως συκοφαντίαν το λεγόμενον, ότι ξένος και ιδίως ρωσικός δάκτυλος υπέκρινε τας τελευταίας παραχάς. Μία και μόνη, λέγουσιν, είναι ή κραυγή ή αντίφροσασ καθ' όλον τον τόπον — ή τά φρούρια ή τόν πόλεμον.

Είστάς δέν διελύθη το μυστήριον το περικαλύπτον τήν θραυλλομένη έκστρατείασ του Γαριβάλδη. Οι πάντες έθελάουσι ότι εύρισκόμεθα εις τας παραμονάς νέας τινός έποποιείας, άλλ' ουδέλις ο γινώσκων τούτον τόπον ά-

ποβλήτουσ τά σγείια του ήρωος τής Μαρσάλας. Η μόνη πρόδοσ ήτις έγένετο από τής παρελθούσης εβδομάδος είναι ότι, ουτε αι ελαβικά έπαρχία, ουτε το Μεσσηνιον φημιζονται πλέον ως το μέλλον θέατρον τών άνδραγαθιών του Ιταλου πατριώτου, άλλ' ή Ελλάς. Αι Ιταλικαί έφημεριδες, και άρκούμεθα ύπομάρζοντες μόνον τον Έσπερον, αναγγέλλουσι, ουδώς και ενδοακούσαι, ότι ο Γαριβάλδης εκ Σικελίας δέν μεταβήσιν, ως ελέγησ κατ' αρχάς, εις Νεάπολιν, άλλά κατ' εθείαν εις τήν Ελλάδα, συνοδευόμενος υπό τών ύπασιστατων του, μετ' αν κατέλυσ τήν δυναστείασ των βουρβανών. Προς ταύτα συνήδουσι και αι πληροφορια σπουδαίασ γαλλικήσ έφημεριδες, του Α ηροσίου Πνευματικός, ήτις εις εν τών τελευταίων φύλλων τής περιέχει τά έπόμενα. «Εξ ασφαλουσ πηγήσ μανθάνομεν, ότι ή Ελλάς εύρίσκειται εις τας παραμονάς νέας επαναστάσεως, και ότι εις τον τόπον εκείνον ύπαρχει φατρία τής ζωής, έπαθμοσασ και προσκόσασ τήν έπικουρίασ του Γαριβάλδη.»

Επειδή ο Κ. Ρατάσιος εκήρυξε και εκ δευτέρου από του βήματος του κοινοβουλίου ότι ή Ιταλία ουδόλοσ προτίθει να άναμνήσ εις τήν κατά του Μεσσηνίου έκστρατείασ, ήτο φυσικόν να στραφή άλλωθι ή κοινή περιέργεια. Ουδέν δ' άπορον αν ή παρουσία των Έλλήνων προσφύγων, οτιως έτυχον πανταχού άδελφωτικής ύποδεξίσεως και έλαβον άλλεπαλληλούς συνεντεύξεις μετ' του Γαριβάλδη, έδοκεν άφορμήσ να ύποτεθί ότι ή Ισπρία του ελευθεροτου τον Διο Σικελίας θα κλυτοσηθί και δια τής καταργήσεως έτέρων τών δυναστείασ. Αλλά πός εν σκοπεύομεσ θα ερησ διεξήγησ τήν άποκρίαν, πός ο Ιταλιός πατριώτης, αν θέλουσι να παραστήσασ εν τών προέμων πάσης επαναστάσεως, ήσπινε κακώς εν κωνσταντία, και άπερτέται σήμερον να ανανεώσ τήν άγώνα. Αφ' έτέρου όμως φαίνεται άναμφισβήτητον ότι ύπαρχει φατρία εις ή Ιταλία, ήτις θεωρεί τήν Ελλάδα ως μοχλόν μεγάλων σγείων εν τή Ανατολή. Το ελληνοσλαβικόν λεγόμενον κομητάτον έχει διακαλώσεως άνα πάσαν τήν χερσόνησον εντάσως δε άπεδείχθη ότι το σύνθημα αυτού είναι ή κραυγή ήτις άντήχησεν εν Σικελία. — Ζήτω ο πρίγκηψ Αμεδαίος βασιλεύς τής Ελλάδος. Επιστάς δε άνατιρόητον είναι ότι ενεργούται νεοσυλλεσία επί σκοπού μη Ιταλική, κατά τήν έκφρασι τής επαναστατικής εταιρίας τής Γενουής, ήτις έπιμην έργαζόμεναι προς πάσας τας δημοκρατικάσ συνελουσεις τής Ιταλίας, προτρέπουσα αύτάς να μη λάβωσι μέρος εις έπιχειρήσεις γινόμενας ψευ-

δώς εν όνόματι του Γαριβάλδη. Όταν σήμερον ή άρα, λέγει ή έγκύκλιος, φωνή άσπαχί και γλώσσας δε άντηχησ τούσ βαρβυφούτος, ώστε δάλοστον το θνος θα τήν άκούσ και πός πατριώτης θα κινήσ. Εν τούτοις, αυτός ο Γαριβάλδης δια τών λόγων των έμαρτίσ, πός ύπαρκούσας ύπασίας. Ούτως εν παραδέρματι, έλεγεν εν σγείωσ εν Πανόρμω προς τών λαόν «Η Ιταλία δέν είναι κατακτητησ ως ή Ρώμη, άλλ' είναι άκονόνοσ ισχυρά, ουτε να ζητήσ ου μόνον τά δικαιώματα έαυτής, άλλά και πάντα των καταδυναστευόμενων λαών, δις, αι άρχαί τής Ιταλίας συνήδουσι μετ' τας άρχάς τής φιλανθρωπείας. Είναι αίσχος ότι 25,000,000 Ιταλών έχουσ άκόμη άδελφούς δουλουσ, άλλ' αίσχος δε έκείνος οτιως μένουσιν άδρανείς. Αλλ' ήμεις θα ελευθερωσόμεν τήν Ρώμησ και τήν Βενετίασ — ούς το ύποσχομαι! Και τού δε προβεβηώς τήν ήλικίασ, έπιβίωσ ότι θα ύδηγήσ άκόμη εις τήν ελευθερίασ και άλλους δουλουσ λαούς.»

Εάν αι κυβερνήσεις εκφραζόσασ άλύθως δια τών ήμισπαστων έφημεριδων τας άποκρίσεις αυτών σάφεις, το ύπουργιον του Τουρινου ουδόλοσ ενέχεται εις τά σγείια τής έφημέρης φατρίασ. Ίδου τι λέγει περί τούτου ή Εθνηκί Μοναρχία. «Εφημερίτις ειπέσ ότι, αν ο Γαριβάλδης θέλησ να έκστρατεύσ εις τήν Ανατολήσ, ουδόλοσ θα εναντιώθι ή κυβέρνησις, άλλ' εάν έπιχειρήσ τι κατά τής Ρώμης, θα τον έμποδίσαι δε αυτών άκόμη τών όπλων. Ο συλλογισμός ούτος είναι έσφαλμένος. Η κυβέρνησις δέν θα άνεχθή σιανήσποτε έκστρατείασ. Είτε άπαρβήσ τήν Ανατολήσ, είτε τήν Δύσιον, είτε παρά του Γαριβάλδη παρασκευάσεται, είτε παρά άλλων, το ύπουργιον έχει τήν άλόγητον άπόφασησ να τήν έμποδίσαι δια του κύριου τών νόμων και έφ' αίσ.»

Περί τής θέσεως του εν Μεσσηνίω γαλλικού στρατιω περιτρέχουσιν εν Εβρώμει διπλα άφήγησ, κατά τας πηγάς εξ όν προέρχονται. Αναγνώσκων τις τά κυβερνητικά φύλλα τής Γαλλίας, πείθειται ότι τά πάντα έχουσι ρόδινα και ότι είναι βεβαίωτος ο θρίαμβος των γαλλικών όπλων άλλά μόλις σχηματίσ τήν γινεσίασ ταύτην πεποθήσιν, εις κατά τήν περιλήσ εις χείρας του εν τών άνεξαρτήτων φύλλων τής λοιπής Ήμισίας, έλέπει τά πράγματα όλοσ άντιθέτως περιγραφόμενα, και ή καρδιά του κωριεταία υπό τής δυσπιστίας, αν ουχί και υπό τής άπιστίας. Ούτως, εν παραδέρματι, κατά μόν τήν Πατριδα, ο στρατηγός Δορανός κατέχει, ουχί μόνον τήν Οριζάβαν, άλλά και τά παρακείμενα ύψώματα, και είναι εν σκέπη πάσης έβρωμικής έπιθέσεως. Αη-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ.

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ (*)

Διήγημα Βίκτορος Ουγου. — Μετάφρασις Ι. Ι. Σ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ. — ΦΑΝΤΙΝΑ.

ΒΙΒΛΙΟΝ Δ'. — ΟΤΙ ΕΜΠΙΣΤΕΥΘΕΑΙ ΕΣΤΙΝ ΕΝΙΟΤΕ ΠΑΡΑΔΙΔΕΙΝ.

Α.

Μήτηρ άπαντώσα μητέρα.

Είς χωρίον Μομφερμειλίον, πλησίον των Παρισίων, εύρισκετο κατά το πρώτον τέταρτον του παρόντος αιώνου εν καμηλείον, μη σωζόμενον σήμερον. Κάτοχοι αυτού ήσαν άνήρ τής καλούμενος Θεωραδίου, και ή σύζυγός του. Άνωθεν τής θύρας του καμηλείου τούτου έβραίνον σάντς με ζωγραφίαν άπέχουσ παρτωσών άνθρώπων έφάντα επί των άνω των άλλων άνθρώπων με έπιμώλις στρατού, χροσάς και πεποισμένας δι' άργυριών άστέρων, και με κάρικα στήματα, περισπαστά δίδην αίμα. Το λοιπόν μέρος τής σάντος ήτον κενόν, ως προερχόμενος εκ τινός μητέρας. Κάτωθεν άνεργώτατος έπιγραφή, ΕΙΣ ΤΟΝ ΛΟΧΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΤΕΡΑΟΗΣ.

Εν έσπέρας, εντός του έαρος του 1818, ίσταντο παρά τήν θύραν του καμηλείου τούτου δύο βαρύντατοι προχρ ανεινεργημένοι δι' ένός άζνομος, με τον όποιον συνήπτετο εν πηδάλον. Το όλον όμοσ έβραίνετο ως το έμπρόσθιον μέρος τής άμάξης καλοσασίας τινός κανονίου, πραγματικώς δίδην αίμα. Το λοιπόν μέρος τής σάντος ήτον φορητόν άμαξών, δι' όν μεταφέρονται μεγάλα δοκιά και στελέχη θένωνν όλόκληρα. Προχρ δε, και άζων, και πηδάλον, ήταν κατακείμενα υπό βορβόρου κητρινον, άπεξηραμένον εν' αϊθρα. Ίπν τον άζωνα έκρέματο από

του ένός μέχρι του άλλου προχού χονδρήσ τής άλυσας, άξία δια τον Γολιάδ δεσμούσ. Ο Όμορος θα έδέξομεν δι' αυτίν τον Πολέμημον.

Ο έγκος ούτος, εις ήν ήσαν εύρισκτο, έφρατε σγείων τήν όδόν. Διαιτ' Πρώτον δια να εφέρ προκοσμία εις τούς διαβάτας, και δεύτερον δια να σιωπήσασ τά στήρα αυτου. Ομοίως και εις τον παλαιόν ύμυον τής κοινωνίας ύπαρχει πλήθος θεσμών, τούς όποιους άπαντα εις τήν διαβασίον του ο άνθρώπος, και έμποδίσεται χωρίς τινος λόγου υπ' αυτών.

Το κέντρον τής άλυσας εκρέματο υπό τον άζωνα έως πλησιόστατα τής γής, και επί τής καμηλίας τήν όπιον ισχυριζόμεν ως σχοινιον αίωρας, εκάθοντο κατ' έκείνο το έπίπεδος δύο μικράι κάραι, ή μεν έως δύο έτών και ήμισος, ή δε έως ένός και ήμισος έτών. Η μεγαλύτερα εκράτι χαριέντως ήτις μικροτέρα έπίνωσ της. Εν μανθόλιον επιτηρήσεως δεδεμένον επί τής άλυσας τας έπροσώλατες του να πέσωσι. Μήτηρ τής, ίβουσα ήτις άποκρίνοσν έκείνησ άλυσιον, είχαν ειλεί — Κίτταξ! Νά, ένα παργιθί δια τά παιδιά μου.

Αι δύο μικραί ήσαν άλλως δε ενδεχόμενα με άρκητή φιλοκαλίαν έλαχον ενάμιξες επί δύο βάρια μεταδύσθησαν τά όμαμά των ήσαν θρίαμβος έγγελον αι άρορασι των παρειά. Η μεν είχε τήν κόμησ κατανήν, ή δε μέλιαντα ή άραήλ προσώπον των Ιλαρότης και έκτασις άνδρής τής άθμοσ, εκεί πλησίον κείνοσ, άνδριδθ προς τούς διαβάτας έκώλιαν, ήτις έφάνετο ως εξ αυτών προερχόμεν ή μικροτέρα, εκ σμής άδιαφορίας τής ήλικίας τής γυναικίς, άφνε να φαίνεται γυνική ή χαρισία κοιλία της. Αι δύο αυταί άβραι κεφαλαί, καθώς είχαν άνώθεν και περί αυτάς τά σκακά είματα και γέμουτα βορβόρου και κομποροσ τά σκακά τεμάχια, έξ όν συντεθειτο το γιγαντισές πράγμα το όπιον περιεγράφομεν, περιόσταν ως καθήματα εις τήν είσοδον ένός άντροσ φοβόρου. Ολόγον παρείκε, εις το κατόπιον του καμηλείου καθήμεν, ή μητήρ του, γυνή φύει μεν άντιπαθητικώς φυσιογνωμίασ, άλλά θέλινοσ κατ' έκείνην τήν στιγμήν, έκίνοι τά δύο τής ήλικία δια μικροσ σχοινίου λεπτού, δεδεμένον εις τήν άλυσιον, προσέχουσ εν' αυτών φιλοστοργίως με πώσωσι. Αι δύο ή μητρική φιλοστοργία, όφάνον χαρίμα, έγκραται και εις τά ύψα αυτά. Είς πώσαν παληνέριμωσ τής άλυσας, οί βάνουσι κρησι αυτής έβαλλον όξείαν τια σφηνή, ως άρηθ' άλλ' ήμεις αι μικραί κάραι ήταν εις έκτασιν εισεργήσασ οί ήλιος άζωνσ παρετίθειεν εις ταύτην τήν άγάλλασιν, και ουδέν χαριέντερον τής σμυρίας του να χρησιμεύσ μια άλυσις Τριτών ως αίωρα εις δύο Χερουβίμ.

Η μητήρ, ανάλικνίζουσα τας δύο μικράς τής, έβλεπε, αν και με άνοστον και παρόντων σφηνή, σφάκ κατ' έκείνον τον κενόν περιήρημον.

Είς Παισιονήσ η άναχωρήσ, Άνάγησ πάσα να ά έφηνσ.

Το άσμα και ή θέα των θυγατέρων τής ήμψόλιον αυτίν ν' άκούσ και να βλέπσ εις τον έρόμον δια τούτο, μόλις έβραίνε τούς δύο τούτους στήγους, και ήκουον αιρνώμενσ σφηνή τια κλησιον τής, ήτις τήν ειπέσ, — Έχεται, κυρία, δύο ώραια παιδάκια, ο θεός να σάς τά χαρήσ!

— Ομοίγησ, φάσ μου γλυκαί!

άπεκρίθη ή μητήρ, έκαλοκώλουσάσ τον ήμψόλιον εις το σγείμα έπιδουμένουσ τής προς τήν σφηνή.

Μία γυνή ίστατο παρείκε, εις άλλων βηματων άπόστασιν, γυνή βαστάζουσα και αύτη εν παιδίον εις τας άλυσας τής, και μετ' αυτου βαρύν τια όδοπορικόν σάκος.

Το παιδίον τής άγνωστωσ ταύτης γυναικίς, διετις ή τριετίς το πολύ, ήτον εν πλάσμα αγγελόμορφο, και τούτο με χάρν ενδεχόμενον και υγιόστατον. Σέ ήρχετο να διακρίσται τας ροδόχρους και σπρηγγώλασ του παρειάσ. Περί των όφθαλμών του ήμψόλιον, έπειθ έκομίσαι έβραίνεσ όμως ότι ήσαν μεγάλα, και δι' αυτων βλεπαρότως λαμπράσ. Έκομίστο τον εις τήν ήλικίασ του ίβον έκείνον ύπνον τής άπολίτου έμπιστοσύνης. Αι άρχαί αυτών μητέρων είναι πλασμαία εκ τρυφήσ τά τέκνα καθέουσιν έντός αυτών βαθίστατα. Περί δε τής μητέρας, ή θύξ τής ήτον πενήχρα και λυπηρά. Η ενδυμασία τής τήν παρτίσάσ όμως ρόπτριαν, καταργώσθησ εις το σγείμα γυναικίς χωρησίς. Ήτον νέα. Αλλ' ήταν και ώραια: Ίσως μ' έκείνη όμως τήν στολήν δέν έβραίνετο. Η κόμησ τής, εκ τής όποιας έβραίνεσ εις βόστρυχος θανθός, εκρέπτετο υπό άρχαί τήν σφηνήσ καμηνίον, αι άρχαί του όπολου ήσαν δεδεμέναι υπό τήν στατήρα τής. Ο ήλιος δεικνύει τούς ώραιους δόντας, όταν έχη τής τοουτώσ άλλ' αίσθ δέν έγέλα ποσώσ. Οι όφθαλμοί τής δέν έβραίνετο στεγνάσ βαρκών προ πολλού. Ήτον ώρα. Ήτον ως κατακόσασ και ως άλλιον τή άσθενήσ. Ήτίσνεσ προς το κομώμενον κορπόσ τής με το ήθος έκείνο, το ύψαιτερον εις πώσαν μητέρα ήτις έγαλώχησε μόνη το τέκνον τής. Η όσός τής έσκεπάζετο δια υπό μεγάλων τινών μανθόλιον κωνοσ, ως έκείνη έντός των όπλων σφουσί οί άπόμαχοι τήν μήτηρ τής. Είχε τας χείρας τής ήλικωμένας και πλήρως κοκκίαν κηλίδων τον λιχόντων

(*) Έπε από αριθ. 346 μέχρις αριθ. 356 Α τής «Ημέρας».

στρακιά συμμορία ήθελαν να διακόψουν την μεταξύ των γαλλικού στρατεύου και της θαλάσσης συγκοινωνία, αλλά διά της συνσκευασ του γαλλικού στρατηγού, δεσφ. εμποδίσθησαν. Σαφώς μάλ' όλων το μήκος της προς την Βερακρούξην άσπίδος ήδου, έναυσμας το σθένος τούτου. Έκασμώς ούδεις φόβος μήποτε ταλαιπωρηθόν εν αποθείας τα γαλλικά στρατεύματα. Ως προς τους Μεξικανούς δε, ουτο εξακολουθούσι άσπίτας άποστρέφοντα την κυβέρνησιν του Ζουαρές, ήτις διατρέχει μέγαν κίνδυνον και εν αυτή τη προεσούση της, και να επικρατήσιν εις τας έπιτυχίας του ξενικού στρατού. Μετά τιν έ τελευταίαν μάχην την 'Αλκουατέρου, καθ' ην οι Γάλλοι έσσαν το σωμα του Μεξικανού στρατηγού Μαρκίου, συνεικονήθησαν αι φάλαγγες των οπαδών του 'Αλμόντι, και έπολλαπλασιάσθησαν αι λειπταξίαι των εναντίων.

Η χάρισα αυτή είδον λαμβάνει ως δε θαύματος ζοφεράτα χρώματα εις τας στήλας των έκτος της Γαλλίας, και ιδίως εν Βελγίω και 'Αγγλίω δημοσιονομικών έφημερίδων. Ο στρατηγός Λορανό στρατοπέδευσε αλλοθώς εις τας ύψίματα της Οριζόνας, λέγουσιν αβτα, αλλά διατελεί, ουτως είπεν, εν πληροφορία. Ο μεξικανός στρατός, συγκείμενος εν 18,000 άνδρων, ήτοι τριπλάσιος ών του γαλλικού, άπέκωψε πάσαν αυτού συγκοινωνία, και άπέδειξεν τούτου είναι ότι ο στρατηγός Λορανό, όστις άπεστέλλει όπως άναχώρησιν μετά χιλίων άνδρων το σωμα του Λορανό, δέν άπετόλμησε να έβώθη της Βερακρούξης. Έπομώς, ή έλλειψις των έπιτηδίων είναι αίσθησις εν τω γαλλικώ στρατοπέδω, και ή έκθεσις της έστρατείας, μέχρις ου τοιούτασιν προπλασασθόν αι θανάμεις του έπιδραμόντος στρατού, λέν άμφιβόλος. Ως μύθοι δε παρίστανται τα λεγόμενα περ' των συμπαθειών εν άπολαύσασιν οι Γάλλοι εν Μεξικώ. Ουχι μόνον ουδώς ήλαττώθη ή θύκη ισχύς του Ζουαρές, αλλά και αι έμφιλίτιαι διενέξεις έκόπασαν, και πολλοί των στρατηγών των μέχρι τούδε διαφωνούντων προς αΰταν, ώληρώσαντα τα άρχιαία μίση και κατετάχθησαν υπό την ένικήν σημαίαν. Προς έπίκρίσιν δε πάντων τούτων δημοσιονομικά έπιστολάι, διαμαρτυρούσιν αλλοθώς εξ εγένεσάτων αισθημάτων και πνεύματι υπό του θερμού πυρός του πατριωτισμού, δι' έν διάφοροι των μεξικανών στρατηγών απέβρισαν τας δολοειδικάς προτάσεις και το άργήριον των οπαδών του 'Αλμόντι.

Μεταξύ των δύο αντίθετων τούτων περιγραφών ή χάρις του άναγνώστου ήθύνον να μείνη μετρώρος, έν η μεταβολή ήτις έπιβλε κατ' αΰτας εις το πολιτικόν πρόγραμμά της γαλλικής κυβερνήσεως δέν έπεισε πάντα έκαστον ότι ή δεύτερα είναι ή άληθεστρα. Είδομεν πώς πόν των άντιπροσώπων του έθνους. Η Γαλλία, ελδής, δέν ζητεί μόνον να άνδρώση όρισμένην τινά κυβερνήσιν εν Μεξικώ, αλλά θα παράσχη εις τους Μεξικανούς τα μέσα, όπως έκλέξωσι το άρμόσιον αυτούς πολιτεία. Μόλις παρήλθε μία έβδομάς, και ουδέν δέν έχει πλέον ουτε την άβουαν αυτήν άπαύσασιν. Είναι αληθές όμως ότι κατά την έβδομάδα ταύτην άνήθη ή έπίποσις έκθεσις του στρατηγού Λορανό, και τίς ολδε ποτα άλλα απόβρητα έγγραφα. Τον μετασηματισμόν τούτων της πολιτικής του Ναπολέοντος άπεκαλυφέν εις τον κόνιν ή Σουταγαμπίκη, δι' έφ' ου έχοντος προδότης πάντας τους τύπους των έπιστομών κοινουήσασιν. Το κυβερνητικόν φύλλον άρχεται λέγον, ότι ή Γαλλία ουδέποτε έσκέφθη να εξα-

γοράση την Βενετίαν, άναγορεύσασ, τών κέρφημα Μαξιμιλιανόν βασιλέα του Μεξικού, άλλ' εξ άρχής; ο σκοπός της έστρατείας ήτο να επαναφέρη την τάξιν εν τη δημοκρατίω έκείνη. Η διαβόρησις της τριπλής συμμάχιας μετέβαλε τα σχέδια της αλλής του Κεραμεικού. Σήμερον ουδέν άλλο ζητεί ή Παλλία ή την πρόεσασιν ικανοποίησιν δια την τιμήν της, σημαίας της, και δικαίως άποζημιώσασ: δια τους παθόντας γαλλούς ύπηκόους. Περὶ δε της πτώσεως της κυβερνήσεως του Ζουαρές και της άνδρώσεως μοναρχίας τινος πολιτεύματος, ουδεις πλέον λόγος.

Το πνεύμα του έθου έθρονον συκοφασιοταίτα πληρέστατα εν τη έπομένη τελευταία αυτού παραγράφο. «Το ζήτημα λοιπόν είναι σαφέστατον. Εν Μεξικώ έπιδικασαν δύο σκοπούς: Ένα θράσμον διά τα άλλα μας, και ικανοποιήσασ δια τα δίκαια ήμών παράπονα. Ουδέν πλέον, άλλα και ουδέν ήττον. Πρόκειται περὶ της ένικής τιμής, και θα ικανοποιηθή. Μας άπειλούν άποζημιώσασ, θα τας λάβωμεν.»

Από στιγμής εις στιγμήν περιμένεται εις Τουρίνον ή έκτακτος άπεσταλέμνος του Γαζάρου, πρόρηψ Λαβαρόν, όστις ανέλαβε την έντολήν να προσαρτησών τον Βίκτορα Έμμανουήλ ως βασιλέα της Γαλλίας: όσονούπα δέ λέγεται ότι άπέργεται και ο στρατηγός Κιαλδίνης, όπως άναγείνη έπιστομής εις την αλληλήν της Πετρούπολεως, κατά τα διπλωματικά έθιμα, την σύστασιν του Βασιλείου της Γαλλίας. Η χάρισμόςος άγγελία επανηγήσθη κατά πάσαν την Γαλλίαν δια φωταύγων και παντοειδών άλλων έπιδείξεων. Αλλά μετά την πρώτην έκχυσιν της άγαλλιάσεως, ήρχισαν να εξεζητούνται και οι όροι ύφ' ους έγένετο ή άναγνώσις, και ο φιλέλευθερος τύπος κατέκρινε την Ιταλικήν κυβέρνησιν ως μη σεβασθείσαν κατά τούτο την ένικήν άποτίεσιν. Η διάλυσις ιδίως της στρατιωτικής πολιτικής σχολής και ή φημιζόμενη άπαύσις των προσφύγων Πολωνών εν τών τάξων του στρατού διήγησαν πολλάς κατακαρηνγίας. Πολλάς δε έμπνεί άνησυχίας και ή ύπόνοια ότι ή Ρωσσία άπήνησε και έλαβε ήθητην ύπόσχεσιν περὶ της διατηρήσεως της κομικής έξουσίας του Πάπα και άπεράνη κατά πάσης άποτίεσιν προς κατήκτισιν της Βενετίας. Τα ήμισπίσμα όργανα της κυβερνήσεως διαψεύδουσιν άντικρυ την πρώτην τοιούτων των ύποθέσεων τούτων λέγοντα ότι είναι και το γελίοιον γελίοτερον να πιστευθή ότι ο άρχηγός της Ορθοδοξίας θα συνηγορήσιν υπέρ των δικαιωμάτων του Πάπα.

Ομοσθητότε, ή άναμείσις των μεταξύ Ρωσσίας και Γαλλίας σχέσεων, όρειλομένη κατά μέγα μέρος εις τας ενεργείας του Αυτοκράτορος Ναπολέοντος, είναι γελίοις εν τών σπουδαιότητων, καθό άποβλήτων, κατά την άπόβληση των εναντίων, ου μόνον της ουσίας, ουκ και της άνατολής. Η ευρωπαϊκή δημοσιογραφία νομίζει ότι έτέθη ο πρώτος θεμελιος λίθος μεγάλης Ιταλογαλλορωσικής συμμάχιας, δι' ής θα έπιβλή ή άναμόρφωσις της Ανατολής. Η φημιζόμενη αυτή τριπλή συμμάχια θα ενισχυθή εντι μάλλον, έν, ως θεωρείται βέβαιον, και ή Ρωσσία άναγνωρίσιν έντος ελάγιου του Ιταλικού Βασιλείου. Λέγεται δε ότι εις τούτο προετρέψεν θερμώς τον βασιλέα Γουλιέλμου ο Μ. Δουέ Μιχαήλ, όστις εύρίσκειτο έχάτως εν Βερολίνω.

Ο γάμος του βασιλέως της Πορτογαλλίας μετα της θυγατρός του Βίκτορος Έμμανουήλ Πίας, συνερωνήθη μεταξύ των δύο αΰλων και τελευταία εν Τουρίνω

κατά τον προσεχή Σεπτέμβριον, επί παρουσία του πρώτου κλητος Ναπολέοντος. Ο πολιτικός κόσμος είδε μετ' έννοιας άνησυχίας και έσχαίσεως κοικλοτρόπως το συνουσίον τούτο, δι' ου συνάπτονται δια συγκοινωνία άσφαλά αι αΰλαι των Παρισίων, του Τουρίνου και της Λισαβώνης, αΰλαι έχουσαι κοινάς τας άρχάς και έκπροσωπούσασ τας νέας κοινωνικάς θεωρίας. Πάντες βλέπουσι και εις το συμβεβηκός τούτο τον δαικλον του μεγαλειόθλου Αΰτοκράτορος Ναπολέοντος, όστις πρώτος έσχεβάσιν την συνήθειαν ταύτην του οίκου της Σαβόιας μετά του οίκου της Πορτογαλλίας, και δια του εξαδέλφου του, άπεργμένου εις Γαλλίαν, εξαμάλυνον πάν προκομμά και έφερε τας διαπραγματεύσεις εις πέρας άσιον. Ουκοδέν δέ έννοείται ότι ή έπέμβασις αυτή του γ' Ναπολέοντος διήγειρεν ιδίως πολλάς άνησυχίας εν Ισπανία, όπου επικρατεί ή ύπόνοια ότι ο θεμελιωτής της Ιταλικής ένότητος συνίσταται να θέσθ την ήθρυσιν χερσόνων υπό τασ σκήπτρον ένός και μόνου βασιλέως, του Δόν Λουδοβίκου της Πορτογαλλίας. Έάν και πριν ο Αυτοκράτωρ των Γάλλων υπέτρεπε τούτοις τα σχέδια, δέν είναι άσπιβησιν ότι τούτο όρίμασιν εντι μάλλον μετά την άναχώρησιν των Ισπανικών στρατευμάτων του Δού Μεξικού. Είς λόγους ύψηλής πολιτικής θα προσετέθη και ο πόθος της έκδίκασεως.

Η εν Λουκέρνη συνέλευσις των νομομορμών, όπου λέγεται ότι προσήλθον υπέρ τας 3000 άνδρας, Γάλλοι οι πλείστοι, διεύθη, άφού ο κόμης Σαμβόρ εζήγησε τους λόγους, όστινες άναγάζουσιν αυτόν να απέχη άπασ των πολιτικών διαπραγματιών, και συνεβούλευσε τους εν Γαλλία οπαδούς του ποίαν διαγωγήν να τήρησασιν κατά τας προσεγγίζουσας βουλευτικάς εκλογάς. Έννοείται δε ότι εν ταις συνδιασάσεσιν έκείνας θα έγένετο λόγος και περὶ πολλών άλλων πραγμάτων, τα όποια έμειναν απόβρητα, και θα έσχεδιάσθη ή άνατροπή πάντων των βράνων, όστις παρεγνώσαν την άρχην του θεού δικαία. Η γαλλική κυβερνήσις, ήτις, ως φησται, άπέστειλεν εις Λακέρνην τους έπιτηδευτέρους άστυνομικούς καταστέλλους της, ίσως έλαβεν ως πρώτος να κεραλίον τούτου άμειβεστερας πληροφορίας. Η βασιλοισσα της Νεαποπόλεως δέν διηλέθη, ως υπέσθη κατ' άρχάς, δια της Έβελίας, άλλ' εκ Μασσαλίας άπήλθε κατ' εΰθειαν εις Γερμανίαν. Τούτο όμως δέν ήλάττωσε την προς την έκπακτον βουβαρικήν δυναστίαν ιδιαιτερον έννοιαν του κόμητος Σαμβόρ, έναν παραδεχόμενος ως αληθή φημίην τινά, ήν εΰπείσως παρεδέχη ή ευρωπαϊκή δημοσιογραφία. Κατά την φημίην ταύτην, ο τελευταίος ήνος της πρωτοτόκου γενεάς των βουβαρών, όστις, ως γνωστόν, στερείται τέκνων, άπεφάσισε να κληρέθ διαδοχόν τον Φραγκίσκου Β' και να παρατηρή ή ύπερ αυτού πάσης εξουσίας: έπί τούτο τής Γαλλίας. Όμως δέν μόνον κενός και ο θρόνος της Νεαπόλεως, έκείθεν ως έπίδοξος κληρονόμος ο υιότερος άδελφός του Φραγκίσκου Β', κόμης Κριβινης. Ο έκπατος μονάρχης όστις ζενόταται εις το Κουρναίλιον, από τούδε, γράφουσιν εκ Ρώμης, ήρθε εις τας έπιστομους ύποδείξεσιν να δημιγ μάλλον ως μάλλον βασιλεύς της Γαλλίας ή ως βασιλεύς της Νεαπόλεως. Καί τι παράδοξον. Όταν πρόκηται περὶ άνείων, τερπνότερον βεβαίως είναι να άνεοικολήθην τον θρόνον της Γαλλίας ή τον θρόνον της Νεαπόλεως, και εντι τερπνότερον να άνεοικολήθην την παντοκρατορίαν.

δέκατόν της ήμερας μόνον υπό της βελόνης. Έφ' ου πέδλα χονδρά. Έπ' ου ή Φαντίνα.

Ητον ή Φαντίνα. Είχε κατανήσει άγνώριμος και έμνος, έν την περιετείρις με προσοχή, θα έβλεπον ότι διετρεπό άόμην το κάλλος της. Μία ύληβράς ήπις επί της δεξιής παρείσι της όμοιάς με άρχην έφρονίας. Περὶ δε της στολής της, της άρμόσιου έκείνης στολής, ήτις εκ μουσεικής και ταυτών, στολής ήτις έκρίνετο συρκαμίει εν φαεινότητι, εκ παιδικής και εκ μουσικής, ήμίσημα μυσίαν κωιδιανών και άπαιτούσασ άνομοίας, έξηλείθη ως ή κόρη ήτις άποκουσταλλομένη όσα επί των δένδρων, άκνοβαθεί ως ο άδάμης, άναλωμένη δε άρνηει τους κλώνας ελας μελονός.

Παρήλθον δεκα μήνας από του «νοστήου όράματος» ο έκείνου. Τί συνέθη κατά τους δεκα μήνας τούτους; Δύναται να συμπαρήγη έκαστος. Μετά την έγκαταλείψην ή στενοχωρία. Η Φαντίνα δέν είδε πλέον την Φαβοριττήν, την Ζερβίην και την Δάλιαν ο δεσμός εν συνέτησαν ο άνδρας, διεύθη μεταξύ των γυναικών έν μετά δεκαπέντε ήμέρας τας ελεγεί τις ότι ήσαν φίλοι, θα ήήρουν πάς. Δέν ύπηρεζε πλέον λόγος να ήται φίλοι. Η Φαντίνα έμεινε μόνη. Άφού άνευώρησεν ο πατήρ του τέκνου της, — και, όση αι ήρήσις αΰται ελιναι παντοειναι, — εΰρήθη διόλου μόνη, με άδελφότερον ήεν του έργάσασθαι και περισσοτέρον κλίση προς το δικαιοδικόν. Παραμυθίασασ και καταπονήσασ το μικρόν της έργάσασ, ένεκα της σχέσεώς της με τον Θεολόγη, έχασε τούς δίδοντας εις αυτήν ήμον. Ουδέμια καταπαρή. Η Φαντίνα μέλις άνεύρωσε να γράφει δέν ήζουρε μόνον το όνομα της είχε μάθει να υπεγράφη. Πληρώσασ δημοσίον τινά γραφεία, έγραψεν άπας προς τον Θεολόγη, έγραψε εις, έγραψε τρίς, Κάμμία άπέκρινε. Ηκνος μίαν ήμεραν γραβεία τινά λέγοντα. Η κάκομορφα! άμ' αΰται τα παιδία, πατρία τα λογαριασμοί κενός; Τ' άκούσι και γυρξεί το πρόσωπό του άπ' άλλού! — Έβρανόσθη ή Φαντίνα και τον Θεολόγη άποστρέφοντα το πρόσωπον από του άθώου τούτου πλάσματος, και ή καρδιά της έσκαυρόσασ προς αυτόν τον άνθρώπον. Άλλ' εν τούτοις, τί ποιήσθη; ήγνώσε πόν πλέον να καταγράψη. Έπτασε δεθετα εις αυτόν άλλ' ως ένδομολογία, ήτο όσην οσην και ένάρτησε. Ηπόδθη άμύροσθ ότι εύρίσκει εις την παραμονήν του να περιβλήθην την εγγάτην άμυχανάν, και να έλαττήσθ εις χείρον. Έχραξέσθε καρτερία, και πραγματικώς ένεκαρτήσασ εις την άσπίτην. Της ήβεν έπειτα κατά νουν να εστρέψθ εις την πλέον της γυναικός της, την Μ. έπι Μ. ... ίσως έκεί την άνευώριμής και την έβεν έργον

και, άλλ' έπεισε να κρήθ το πιασμά της. Αΰ να το κρήθ, ήτον άνήθη να ύποσθη δεικτόν τινά χωρισμόν, πολύ άδουρότερον του πρώτου. Η καρδιά της έκαρπάσθη, άλλα το άπέφασε. Έβεν είχε παρταίσει άνδρείως όποια στυλομύρον ένέδοθη με όράματα διαβόλεια, και έλα της τα μεταξύν, ελας τας ταυίας, βασιλέας και άλλα τούτοια βάνη, τα έφρόνισεν εις της θυγατρός της. Ίβου ή μόνη φιλοδοξία ήτις την έμεινε, αυτή δε έπερ. Επώλησεν ότι και άν είχε, και εκ της πολήσεως έλαβε διακόσια όργατα. Άφού έπληρώσε μικρά τινά χρήσθη της, τα όργατα έμειναν περὶπου όδωρόντα.

Ητον είκοσι και δύο έτών, ετε, όρασαν τινά πρσίαν του έλαρος, άνευώρησεν εκ Παρισίων, φέρουσα το τέκνον της εις τον όμον. Τίς να έβλεπε και να ήθρόντο οικητόν προς τα δύο ταΰτα όντα! Η γυνή αυτή δέν είχεν εις τον κόσμο άλλον παρά το παιδίον τούτο, και το παιδίον τούτο δέν είχεν εις τον κόσμο άλλον παρά την γυναικα ταύτην. Η Φαντίνα έγαλλοχούσιν μόνη την θυγατέρα της εκ τούτου είχε πάθει το σπής της, και άλλόν έβηκε.

Ανθ τα λάβωμεν πλέον άφρονήν και λαλήσασμεν περὶ του Φέλιππος Ολομής. Περιεβήσασ λέγοντας ότι, μετά παρελθόντων είκοσι έτών, βασιλεύσασ εις την Γαλλίαν του Αλοβόριου Φιλίππου, ο Ολομής διετέλει εις τινά πόνον δηλοτρόφος, εκ των πολλών εκκετημένων πλάσας, άνθρώπος πλούσιος και έχων εις τον τόπον έβήρη, έκλογος φρόνως και έννορος δικαστής άντιπρόστατος πάντοτε δε άνθρώπων φιλάνθρωπος.

Εκ Παρισίων μέγρι Μορμερμελλού ή Φαντίνα άποτίεσιν ότι δέν περξεί, ότι δε έπιβουνοσ, άντι της μικρής πληροφορίας τασάρων αλλοίον, και διαβαστόν το όνομα, κατευθύσασμεν προς τον έβριον τον όσον και αυτή ήκολούθη. Κιτέβασεν δε παρξεί, και πάλιν έκπερπάσε, έως ού κοραμζέθη έπέβασεν εις άλλο όνομα διαβαστόν.

Όπως είχε φθάσει εις το Μορμερμελλού. Διαβασίονας έμπερσθεν τον κατηλύον τον Θεοφρόνιστον, κατεβλήθη εκ της τερπνότητος θέας των δύο μικρών κορών αΰνας έκθρονον επί της τερατώσεως έκείνης άλλεως, και εις έβουρε με άγλαλλών. Η παρταίσι των άγγέλων σκηνάσιν ότι έκαι και παρταίσι. Ένόςμιναι εις εις γεραμίνων άνωθεν του κατηλύον τούτου το μνηστειόσθ ΕΑΗ της βίας Προνοίας. Αΰ δύο μικρά ήσαν όρθωμορμώσασ, εύνησις. Αΰ τούτο είχεν είπει συρκαμζέθη εις την μητέρα του, — Έγχετε, κορία, δύο όραία παιδία, και ο θεός να οΰς τα χερσίν.

Τα θρημώστερα των πλάσματων ήμερώντων, όταν άπευθύθη

της προς τα μικρά των θωπεσιών. Η μήτηρ ήγερη την κεραλήν και ηγχαρίσθησιν, έπειτα δε προεέργασ εις την έσπην να καθήσθ εις το έξωθεν της θύρας κάθισμα, έννο αυτή έμεινε εις το κατώφλιον. Αΰ δύο γυναικες ήλθον εις συνουσίαν.

— Ο άνδρας μου θυμαίεσθαι Θεοφρόνιστον, είπεν ή μήτηρ των δύο παιδιών. Αΰ το ζενόδοξοσθ το κρατούμεν ήμεις.

Έπειτα δε, ως έχουσα πάντοτε το όνομα της κατά νουν, επανέλαβεν ύπονομορζέσασ.

Σαλπρά άνήθη; είναι ίσπώσθ, είμεις, εκ έννομς σπαιρτινής. Όπου το χρέος, εΰ όψ έκεί.

Η κυρία Θεοφρόνιστου αυτή ήτον γυνί της πηρώσας, παλιόσασ, άβήρωσθς φρόσας, και παρταίσι, βουκαμζέσθ χαρμηρόσθ, διότι άνέγυρος μνηστορητάτα. Είχεν ήλκισιν μέλις πρσίοντα έΰν. Έάν ή γυνή αυτή ίσπασθ όρθία καθ' έν στυμην ένερσασθ ή έση, ίσως το κολοσσιών της άνέσθησε θα έτρέμαζε την Φαντίνα, ίσως θα έκλόνει την εις αυτήν έμπερσσίον της, και ίσως θα έβρανόσθη πόν ότι έχουεν άκίμη να διηγηθώμεν. Αΰ τούτα των άνθρώπων πλάσας τρέμον έβρανόσθαι εκ τούτων περιπατούσθ, άσπαιρτων κατά το σάχην έλαττήθ εις ένός άνθρώπου όστις έπυχε καθήμωσθ, άντι να τούχι ίσπασθ.

Η έση διηγήθη την Ιστορίαν της, με τινες προπονήσεις. Ός ήτον βάρταρις ότι άπέβασεν ο υιός της ότι αυτή δέν έβρισκεν εις τα Παρισία έργον και άπέχρητο να ζήσθη ένόςμιναι εις την άναχώρησιν εκ Παρισίων το πρώθ αυτής έκείνης ήμρας: έτι μέρος του όνομας το διήφως περξεί ότι και ή μικρά έπερταίσι κώμωσθ, άλλ' έκούροσθη, και έχραξέσθη να την έπάρη εις τας χερσάς της, όπου και άπεκομζέθη.

Και τούτο είπασθ έκμης και έβρεσε περιεβήσθ εις την μικρόν της εν είλημας, το όποιον την έΰπνισθη. Το παιδίον ήγνώσε τους όρθωμορμώσθ, μεγαλούς όρθωμορμώσθ γλαυούς, όμοίους τούς εις την μητέρα του, και είσε τί είδε; Τίποτε! ελας εκτός βλέπουσιν ήμεις τα παιδία, αΰθανώμενα έκαστ άγγέλου, και γινώσκοντα ήμεις άνθρώπους. Έπειτα ήρχισεν να γελξ, και ήβλήσεν να καταξή και να τρέξ.

Έκεί, παρταίσι την ή κήρη της Φαντίνης τας δύο άλλας μικράς επί της άσπας των, εστάρθη ένώπων των, και, σπαιρτων πιασθόσθ θαυμασθ, έκρέμωσεν έξω των χελείων ήσαν την γλώσσιν της. (άκωλοβεί.)